

"Zullen we even op werkbezoek gaan?" vraag ik in de deuropening van de serre. Op de bank gaat één oog vragend open. "Werrrrkbezoek?" herhaal ik iets uitdrukkelijker. Onze oudste hond begrijpt nu wat er gevraagd wordt en staat ietwat stram, maar luid kwispelend op. Het is zaterdag, lekker weer buiten en mijn vrouw is vandaag met de twee teefjes op pad. We kunnen doen waar we zin in hebben.

Het is ondertussen een uur of twee in de middag en Bally en ik hebben de hele ochtend nog geen moer gedaan. Beetje in de tuin liggen slapen, daarna hetzelfde op de bank. Ik ben nu 5 koffie verder en er moet nu iets gedaan worden, vind ik. Bally maakt het niets uit. Hij heeft zijn behoefte al gedaan, er is gegeten. Als het moet slaapt hij de hele dag rustig door. Maar voor een kort werkbezoekje is hij altijd te porren.

Voor hem is het gewoon een blokje om in een wijk in Almere. Voor mij is het een gelegenheid om onze wijken beter te leren kennen. Door zijn trage manier van stoffelen heb ik alle tijd om rustig rond te kijken, een fotootje temaken of in gesprek te raken met veelal andere hondenbezitters. Behalve die waarmee ik op pad ben, kent geen hond me in Almere. Ik ben geen Bapper, geen Bekende Almeerse Politicus, maar loop door de wijk als "Politicus Incognito".

Mensen praten vaak bijzonder openhartig over zaken, daar waar in officiële ontmoetingen in de politiek ze vaak hele complexe verhalen houden. Ik denk dat dit komt omdat ze dan alles in één keer aan je kwijt willen. Maar vaak zeggen beelden mij meer dan verhalen. Zo liepen we een poosje geleden in een wijk in Almere Buiten. Ik zag een bescheiden hoekhuis. Het was donker binnen, het oogde benauwd binnen. In de voortuin maar liefst 4 winkelwagentjes van de Lidl en wat rotzooi.

In de achtertuin was de schutting omgevallen en die lag voornamelijk bij de burens in de tuin. Die voelde zich ook niet geroepen er iets aan te doen want de schutting was van hun kant af overwoekerd. Je vraagt je af wat hoe mensen zover komen dat ze zich dit laten overkomen. Komt het ooit goed met deze buurt, vroeg ik me af. Vaak hoor je dat dit gedrag van generatie op generatie doorgaat. Wat dat betreft was ik niet echt gerustgesteld toen ik achter de ramen het bericht las "HOERA HET IS EEN JONGEN".